

KIS LAP

A MAJMOS TALJÁN FIU. (Lásd a 342. l.)

22. sz. — 1872/73.

IV. kötet.

rgó bácsi.

CZIRMOS CZICZA NAPLÓJÁBÓL.

(Folytatása.)

I. Az elveszett gyűrű.

EGNAP igen mulatságos kalandom volt. Reggel, midőn Mari, a szobaleány, az első emeleti szobákba ment takarítani, utána sompolyogtam s nagyon jól mulattam. Amint ő a seprőt ide-oda huzta, én folyton utána ugráltam s Mari eleinte nagyokat nevetett a tréfán, de végre aztán így szólt:

„No, bolondos czicza, most már elég volt, engedd végezmem a dolgomat.“

De nekem tetszett a játék s azt hittem, hogy az én mulatságom csak olyan fontos dolog mint a szobatakarítás; belekapaszkodtam tehát a seprőbe s tovább játszottam; ekkor azonban Mari komolyan megharagudott és úgy oldalba döfött, hogy messze elgurultam. Abba hagytam a seprőjátékot s a szomszéd szobába mentem, nézegetve valami után, a mivel játszani lehetne. Kis asztalt pillantottam meg, mely szép takaróval volt leterítve, a takarónak hosszan lelógó szélei pedig bojtokkal voltak díszítve. Lábammal megérintettem a bojtot s ez nagyon szépen kezdett hintázni s én mindig jobban ütögettem, aztán körmeimmel és fogaimmal belekapaszkodtam és huzogattam addig-addig, míg a szép takaró leesett a földre, azzal együtt pedig fekete doboz is lepottyant az asztalról.

Az esés által kapott lökéstől a doboz fölnyilt és mindenféle szép ragyogó, csillogó portéka esett ki belőle: gyűrűk, karperecz, fülönfüggő s effélék, a miket urnőnk, Halminé asszony, szokott viselni. Meglöktem az egyik gyűrűt s az sebesen tovább gördült, én utána, míg végre begurult a szekrény alá, hol nem férhettem többé hozzá.

Mari a szomszéd szobában alkalmasint hallotta a doboz leesése által okozott zajt, mert csakhamar bejött és haragosan kiáltá:

„Oh, semmirevaló macska! Lerántotta a nagyságos asszony ékszerládáját, — minden a földön hever!“

Azután kezdte összeszedni a szétszórt ékszereket és visszarakta a ládácskába, közben pedig fölsohajtott:

„Ah! mily gyönyörű ékszerek! Ha csak egy darab is az enyém volna!“

Ebben e pillanatban Halminé asszonyunk nyitotta az ajtót és belépett, én pedig fölhasználtam az alkalmat, hogy a szobából kionszjak. Már rég nem voltam a gyermekek szobájában, elhatároztam tehát, hogy megyek kissé játszani a gyermekekkel s mert az ajtó épen nyitva volt, mindjárt be is mentem. A gyermekek nagy örömmel fogadtak és jó ideig vigan játszottunk, de egyszerre a három éves kis Laczi megfogta a farkamat és úgy emelt föl a levegőbe. Én ezt persze nem tűrhettem, megfordultam s ugyancsak megkarmoltam a fiu kövér kis kezét, mire elbocsátott és sirva fakadt.

„Mi bajod, Laczikám?“ kérdé mindjárt a dada.

„Az mondá hogy ő esőpett kinek a dada zat, ölél pedig fű bából.“

Leba s amint zajt hall baleány, biek össze Szultán ként. Bel hogy me mar hall a szakác tottam a dáját s ottak a

„És az éksze a nagys mondta, hiányzik és most hogy a reket; a el a gyű gabiróért macska c

„Mit a dada, konyhába egészet,

„Ugy mesebesze

„Az a csunya czicza megkarmolt,“
mondá Laczika, de azt nem mondta,
hogy ő mit tett velem; pedig bizony
csöppet sem kellemes dolog, ha vala-
kinek a farkát ránczigálják. Hanem
a dada persze a kis fiunak adott igaz-
zat, ölébe vette, csókolgatta, engem
pedig fölön fogott és kidobott a szo-
bából.

Leballagtam ismét a konyha felé
s amint ennek ajtajához értem, nagy
zajt hallottam belülről. Mari, a szo-
baleány, keservesen zokogott, a töb-
biek össze-vissza beszélgettek s a vén
Szultán is közbe-közbe ugatott koron-
ként. Belopóztam s elbujtam a sarokba,
hogy megtudjam, mi a baj? Csakha-
mar hallottam, mint beszéli el Mari
a szakácsnének, hogy én földre rán-
tottam a nagyságos asszony ékszerlá-
dáját s ebből az ékszerdarabok kihul-
lottak a földre.

„És épen mikor összeszedegtettem
az ékszereket,“ folytatá Mari, „bejött
a nagyságos asszony s aztán azt
mondta, hogy egy gyémántos gyűrű
hiányzik; nem tudtuk sehol megtalálni
és most az asszony nem akarja hinni,
hogy a macska szórta szét az éksze-
reket; azt mondja, hogy én dugtam
el a gyűrűt s el is küldött a szol-
gabiróért. És ezt mind a gonosz
macska okozta!“

„Mit csinált a macska?“ kérdé
a dada, ki épen ekkor lépett be a
konyhába. Mari elmondta neki is az
egészet, hanem a dada így felelt:

„Ugyan, Mari, mire való ez a
mesebeszéd? Hiszen a macska egészen

mostanig a gyermekszobában volt, ott
játszott és végre meg is karmolta La-
czika kezét; épen meleg vizért jövök,
hogy megmossam a vértől. Ha te ma-
gad nyitottad föl az ékszerládát, ki-
váncsiságból nézegetted és eközben le-
esett, hát valld meg az igazat, de a
macskára ne fogd rá, mert én tanu
leszek ellened akármely bíróság előtt.“

„De hiszen én hozzá sem nyul-
tam az ékszerládához,“ szolt Mari
zokogva; „csak akkor mentem be,
mikor leesni hallottam. Oh istenem,
mi lesz belőlem! Senki sem akar hinni
szavaimnak!“

A vén Szultán odament Marihoz
és nyalogatta kezét, közben pedig
mormogott, a mivel azt akarta mon-
dani: „Én hiszem, amit Mari mond;
a czicza tette, az szokott ilyen csi-
nyeket elkövetni; a gyermekekhez csak
azután ment.“ Hanem persze azt nem
értették, amit Szultán mormogott.

Eközben léptek hallatszottak, a
szolgabíró két pandurral megérkezett
s Marit behívták a szobába. A sza-
kácsné meg a dada szintén kimentek,
hogy az ajtónál hallgatózzanak. Szul-
tán utánok kullogott s így én magam
maradtam. Kibujtam rejtekemből és
pompás husszagot érezvén, azonnal az
asztalra ugrottam, hol szép darab
sültre akadtam, melyhez természetes-
en azonnal hozzáfogtam. De alig kezd-
tem belé, a szakácsné már visszajött.

„Itt a macska!“ szolt, midőn
meglátott. „Gyere czicza, szükség van
ám tereád.“

És ahelyett, hogy megvert volna,

mint féltem, szépen ölébe vett, bevitt a szobába s letett az asztalra, melynél Halmi ur és még egy idegen ur ült, mindketten nagyon komolyan nézve reám.

„Ez az a macska?“ kérdé a szolgabíró.

„Igen is, ez“, felelt a szakácsné.

„No, az már csakugyan lehetetlen, hogy ilyen fiatal, kis macska földre taszítson oly nehéz ékszerládát,“ szolt a szolgabíró.

„Magam is azt hiszem,“ mondá Halmi ur.

„És kérem szépen, a dada azt mondja, hogy a macska ma egész délelőtt a gyermekek szobájában játszott,“ szolt a szakácsné.

„Ah! tehát így mindjárt rajta kapjuk a hazugságon,“ mondá a szol-

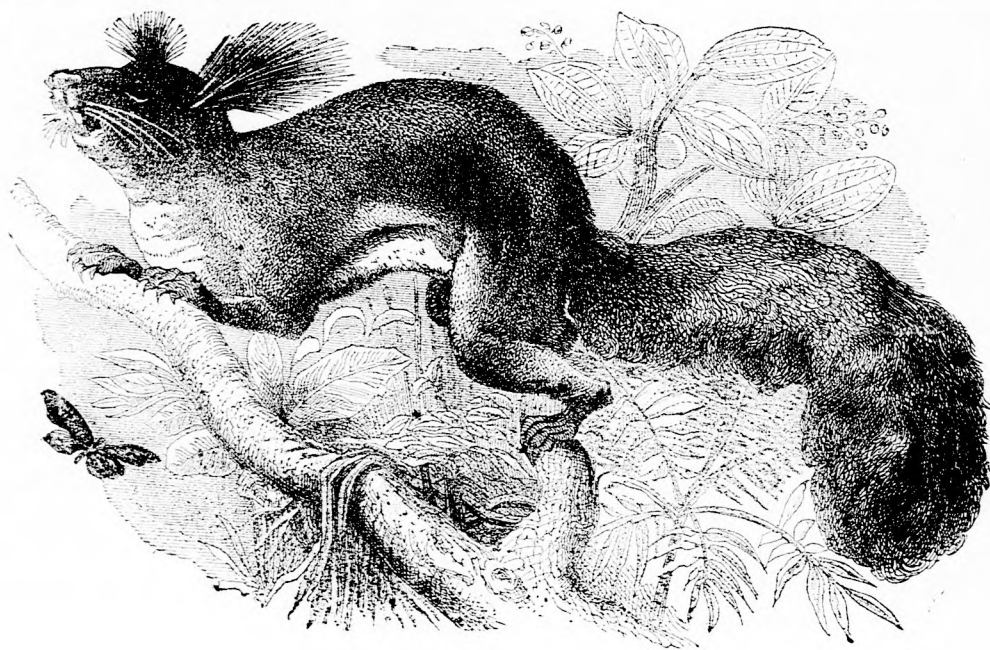
gabíró. „Vigyék el a macskát, nincs rá szükség; hanem hívják be a dadát.“

A szakácsné fölkapott és kivitt engem, aztán ment a dadáért. Én pedig siettem vissza a konyhába, hogy ott még egyszer hozzáfogjak a jó húscskához, amit kényelmesen meg is tehettem, mert a szakácsné csak jó idő múlva jött a dadával, kivel élénken beszélgetett.

„Már te hiába akarsz ellene tanuskodni a bíróság előtt,“ szolt a szakácsné. „A szolgabíró ur azt mondja, hogy az még nem bizonyítja, hogy Mari vette el a gyűrűt, ha a macska a gyermekszobában volt is.“

„Meghiszem“, felelt a dada. „De arra merek esküdni, hogy a macska az egész idő alatt a gyermekekkel ját-

(Folytatása a 342. lapon.)

A MÓKUS. (Lásd a 347. l.)

kát, nincs
e a dadát.
és kivitt
ért. Én pe-
ába, hogy
ak a jó hu-
en meg is
é csak jó
kivel élén-

ellene ta-
szólt a
azt mondja,
yitja, hogy
a a macska
.
dada. „De
a macska
ekkel ját-
on.)

A MÓKUS. (Lásd a 347. 1.)

(Folytatás a 340. laphoz.)

szott. Ha tehát ezt a kifogást hazudta, hazudik akkor is, mikor a gyűrű ellopását tagadja.

„Már akárhogy történt, annyira igaz, hogy Mari becsületének vége van s nem egykönnyen fog jó szolgálatot találni; pedig azt mondják, hogy anyja szegény özvegy. De épen itt jön Mari; azt hiszem, rögtön el kell mennie a házból.

Mari csakugyan már utra öltözve jött be és sirva bucsuzott el a szakácsnétól és a dadától. A vén Szultán hozzá ment és szomoruan nyöszörgött, a mivel azt akarta mondani: „Isten veled, Mari! Te jó leány vagy, én tudom, hogy nem loptál semmit; ez mind annak a gonosz macskának a műve.“ Mari megsimogatta Szultán fejét s még jobban sirt, aztán szomoruan eltávozott.

(Folytatása következik.)

A MAJMOS TALJÁN FIU.

(Képpel a czimlapon.)

Szegény kis olasz fiúcska,
Magát csöndesen meghúzza,
Nem is holmi tető alá,
Hanem ott a lépcső alá.

Esik a hó, hideg nagyon,
Kis pávián fázik nagyon,
Brazília vadonába
Vágyakozik szegény árva.

Huj, hideg van! Jaj, mi nagy baj!
Odafagy kenyérhez a vaj.
Biz ilyenkor a kereset
A konyhára hajt keveset.

De hiszen már soká nem tart!
Rideg időt, hőzivatart,
Lanyha szellő, kikeleti:
Egy fuvással elkergeti.

KÉT KOLDUSGYERMEK.

— (Elbeszélés.) —

GYSZERŰ kis történetet hallottam a minap, nagyon egyszerű, de érdekeset; melynek egyik érdeme az, hogy rövid, másik érdeme, hogy szóról szóra igaz. Aki nekem elbeszélte, el kellett neki hiunem s én úgy adom tovább, amint kaptam, nem teszek hozzá egy hangot, de nem is veszek el belőle semmit.

A jóknak szive jobbulhat; aki pedig hibás, javulhat örökké . . . .

*

Két koldus gyermek találkozott össze egy szép őszi napon valami alföldi szegényes faluban.

Az egyik fiúcska göndör fekete haju; arca a napégetéstől barna, de nyájas és szelid kifejezésű; vonásai szenvedők s szemei körül olyas szürke gyűrűk voltak, mint a ki gyakran szokott sirni. Arca barna színén keresztül látszott az a halavány, beteges májszín, melyet a szerencsétlenek vonásairól még a nap égetése sem bir letörölni, betakarni. Ruhácskája foltos ugyan, de meglehetősen tiszta s egy tekintetre meglátszék az egész alakon, hogy a legnehezebb botot a világon, a koldus botot, igazi szerencsétlenség, a mostoha sors adta kezébe.

A másik fiú ellentéte volt e kis koldusgyermeknek minden tekintetben, csak a végtelen nyomorúság volt egyforma rajtuk. Szőke fürtös haja

kuszáltan bujt ki itt ott rongyos fővege alól. Arcz-színe csak azért nem látszott, mert a piszok és sárfoltok eltakarták az igazi színt; tarkíták ezt behagedt és frisebb karczolások, s összenőtt szemöldei alatt csak anyyira nyitá ki a szemhéját, hogy épen apró savószin szemeivel ide-oda tekintgethessen; ami nagyon hasonlított a róka ügyes, de folyton félénk és nyugtalan nézéséhez. Rongyos szürdarócza fölött, nyakában kopott vászon tarisznya s kezében kutyaütő bot gyanánt egy valahol letörött gyümölcsfa-ág volt.

Éppen semmi hasonlatosság nem volt e két gyermek között, csak a legnyomorubb mesterség a világon, mely mindakettőt egyaránt már megszíról elárulá. Pedig nem egyformán érdemelték meg azt a keserű sorsot.

A barna fiut, aki oly sokat sirt és szomorkodott, Palinak hívták. Vezetéknevére nem emlékezett, vagy talán nem is tudta soha, hogy az minden embernek szokott lenni; meg volt elégedve azzal az egy árva névvel s így veszett el még az az egyedüli öröksége is, a becsületes név, midőn alig hat éves korában édes anyját apja után eltemették.

Azóta elszakadt a faluból, ahol minden ember csak tehernek nézte; a munkához még gyöngé volt s az olyan gyerekekre, akinek a jó istenen kívül senkije nincsen, még a kis libákat se igen merték rábizni, hogy őrizze; hát ha el találna egy libácska veszni? utóbb az se lenne, a kin meg le-

hetne venni. Jó szót az emberektől nem igen kapott; ruhát még kevésbé s az egyedüli jó, ami jutott neki, egy-egy barátságos konyha-tűz, ami a hidegtől, — s egy terebélyes fa árnyéka, ami a melegtől védte.

Nem az ő hibája, ha éhségét csilapítandó — emberek irgalmára szorul.

A szőke fi. aztán annál inkább tudta mind a két nevét; azonban jó-nak látta mind a kettőt eltagadni s nehogy valaki a szennyes ruha alatt is rá ismerjen, még keresztneve helyett is mást vett magára. Őt e gyászos életre könnyelműség hajtotta.

Otthon meg volt mindene, ami jó gyermeket boldoggá tehet: apja, anyja és szerető testvérei és kényelem mindenben. Hanem volt neki egy átka: tanulni nem szeretett s ami ennek szülőanyja: az engedetlenség, volt legédesebb kenyerere. Az iskolában nem egyszer hozta őt egy-egy szilaj csiny a legnagyobb bajba és jó szüleit szegyenbe. Mert ne gondolja senki, hogy az a büntetés, melyet a rossz fiu az iskolában kap, csak neki fáj; oh százszor jobban fáj az a szegény jó szüléknek, kik érzik, hogy minden fáradságuk, áldozatuk és szeretetük csak elpazarolt kincs, mit az ablakon kiszórtak.

Egyszer a vásott fiu ismét rossz fát tett a tűzre s a bizonyos büntetéstől megrémülve az iskolából de sőt a faluból is elszökött. Eltűnt és szüleinek hirdetése sikertelen s kesergése mind hiába veszett.

(Folytatása a 346. lapon.)

I S T E N I V E N D É G.

Akkor, midőn még a földön járt az Ur, gyakran beté-
 re Egy istenfélő hívének asztalához estebédre.
 S mit ott földi tápszerekben, ételben nyert és italba:
 Azt mennyei tápszerekben százszorosan viszonzta.

FIU ÉS KAKAS. (Lásd a 349. l.)

(Folytatás a 343. laphoz.)

Sándor, e könnyelmű fiu faluról falura ténfergett s hogy ismerősei hirt ne vihessenek felőle, többnyire éjjel szökdösött tovább, míg a szomszéd határból is kiért s apródonkint megszokva a hazugságot, ráadta magát a legkeserűbb kenyérkeresetre, a koldulásra s költött szerencsétlenségének elbeszélésével könnyen könyörületre indítá a jószívű embereket.

És ez a két koldusfiu találkozott össze egy szegényes faluban.

Pali megijedt a ravasz tekintetű, piszkos fiutól, akinek vigyorgó képe sehogysem illett össze szomorú, rongyos öltözékével; de bezzeg Sándor nagyon megörült az új pajtásnak s nem sokat kerülgette, hanem egyenest odatartott felé s beszédbe elegyedett vele.

Palinak nagyon jó szíve volt s a közös nyomoruság látása csakhamar eloszlata szíveről az első pillanat kétségét, a tartózkodás és bizalmatlanság lassanként bátorsággá és őszinte vonzalommal változott és nyájasan felelt az új ismerős kérdéseire.

A legelső, amiről beszélgettek s már természetesen legfontosabb is, a közös nyomoruság; hisz' akiknek fáj valami, oly jól esik azoknak, ha van valaki, aki panaszuk iránt érdeklődik s a nyomoruság jajszavát meghallgatja.

Pali elbeszélte élete történetét azon szomorú pillanattól kezdve, mikor a legkedvesebb édes anyját leeresztették a hideg gödörbe s őt a sö-

tét este beálltával kiutasították — még a sirkertből is. Szegény hogy könyezett, míg azt a sok szenvedést dést elbeszélte, amit azóta kiállott. Nos, Sándor se maradt adósa s mondott neki olyan érzékeny hazugságot házuk leégéséről, meg arról a gerendáról, mely apját éppen azon pillanatban ütötte agyon, mikor az az égő házból bennégo édes anyját és kis testvérjét meg akarta menteni, hogy a szegény Pali csak újra kezdte a kesergést, melyet még a saját visszaemlékezése fölött be sem végezett.

Az első rossz lépéstől oly közelre esik a második; Sándor, — amint látjuk, ime milyen jól értette már a hazugságot!

A két gyermek csakhamar megbarátkozott és mivel az idő éppen dél felé járt, letelepedtek a szent Jánost környező terebélyes hársfák alá és együtt fogyaszták el Pali fekete kenyerét.

— Pali te, — szállítá meg Sándor ebéd után új pajtását, végigterülvén a hűvös gyepen, — mióta vagy már ebben a faluban?

— Csak ma reggel értem ide, felelt szerényen a megszólított.

— Kaptál már valamit?

— Kaptam annyit, hogy elég lesz mára. Többet nem is kérek soha. Ott annál a sárga sarokháznál el is hittak aludni estére, még tiszta ruhát is ígértek, ha jól tudok gyomlálni a kertben.

— No én már vagy öt napja kóborgok itt, — szólt hányaveti hangon Sándor, de soha nem láttam ilyen

zsugori népet. Aztán mind azt akarná, hogy egy darab árpakenyérért holtra dolgozzam magam a szelelésnél. Akár éhen halhat az ember közöttük és nem is tudnám, hogy volnék már, ha eszem nem lett volna.

— Hát mit csináltál? — kérde Pali olyan arczzal, mintha előre félne, hogy valami nagyon rosztat fog halani.

(Folytatása következik.)

F O R G Ó M A T Y I.

(Képpel a 348. lapon.)

Ej, be furcsa,
Apró, kurta
Legény az, Margit ölében!
Ugy mozgatja,
Ugy forgatja,
Hogy megtánczol bele szépen.

A sipláda
Kicsi bábja
Margit kedvencz játékja lett,
Ügyelmesebb,
Figyelmesebb
Tánczost nem mutat a ballet.

Megbámulja,
Fürgencz kutya,
Nem is tudja mire vélni.
Megugatja
Fürgencz kutya
S kezd hozzá nyelvén beszélni.

Ámde Matykó,
A kis tacskó,
Nem tud szólni, néma, kuka.
Nem a szája —
Lába járja,
Tünődik rajt' Fürgencz kutya.

Matyi forog,
Fürgencz morog,
Margit nézi nagy nevetve.
Es így telik
Nap-estelig
A kis lány öröme kedve.

A MÓKUS.

(Két képpel a 340. és 341. l.)

OTTIKÁNAK épen nevenapja volt s a gyermekek vigan ültek az oszonna mellett, midőn kopogás hallatszott. „Szabad!” kiálták mindnyájan egyszerre s Feri bácsi lépett be, kit a gyermekek nagy ujjongással fogadtak, mindnyájan gyorsan elébe rohanva. Feri bácsi azonban, egyik kezét háta mögött tartva, a másikkal visszatartá a gyermekeket.

„Hohó! Megálljatok! Nem magam jövök.”

Meglepetve néztek reá s várták, ki jő még be; de bizony nem jött senki; a gyermekek apja tehát kérdezé:

„No's, bátyám, hát kit hoztál magaddal? Miért nem lép be a vendég?”

„Oh, az én vendegem nem jő magától, azt hozni kell,” felelt Feri bácsi. „És nem is hozzátok jó, hanem csak annak akar tisztelegni, aki ma a nap hőse. No's, ki most itt a nap hőse?”

Lottika pirulva és mosolyogva előlépett s megállott Feri bácsi előtt, kíváncsian lesve, mi lehet az, a mit hátul kezében tart.

„Hoztam valamit“ folytató a bácsi, „de nem ennivalót, hanem egy eleven urfit, derék erdei lakost, kit szükség esetén mogyoró-törőnek is lehet használni. Találd ki, micsoda?”

„Én . . . én nem tudom.”

Ezalatt Laczi hátrakerült és hirtelen ujjongva fölkiáltott:

Mókuska! mókus! mókus!”

Roppant zsvaj támadt, körülvették Feri bácsit, ki erre előmutatott csinos kis kalitkát, melyben szép fiatal mókuska ült.

Lotti egészen kipirult örömében s hol a mókusra, hol a bácsira bámult; végre habozva kérdezé:

„És ez . . igazán az enyém?“

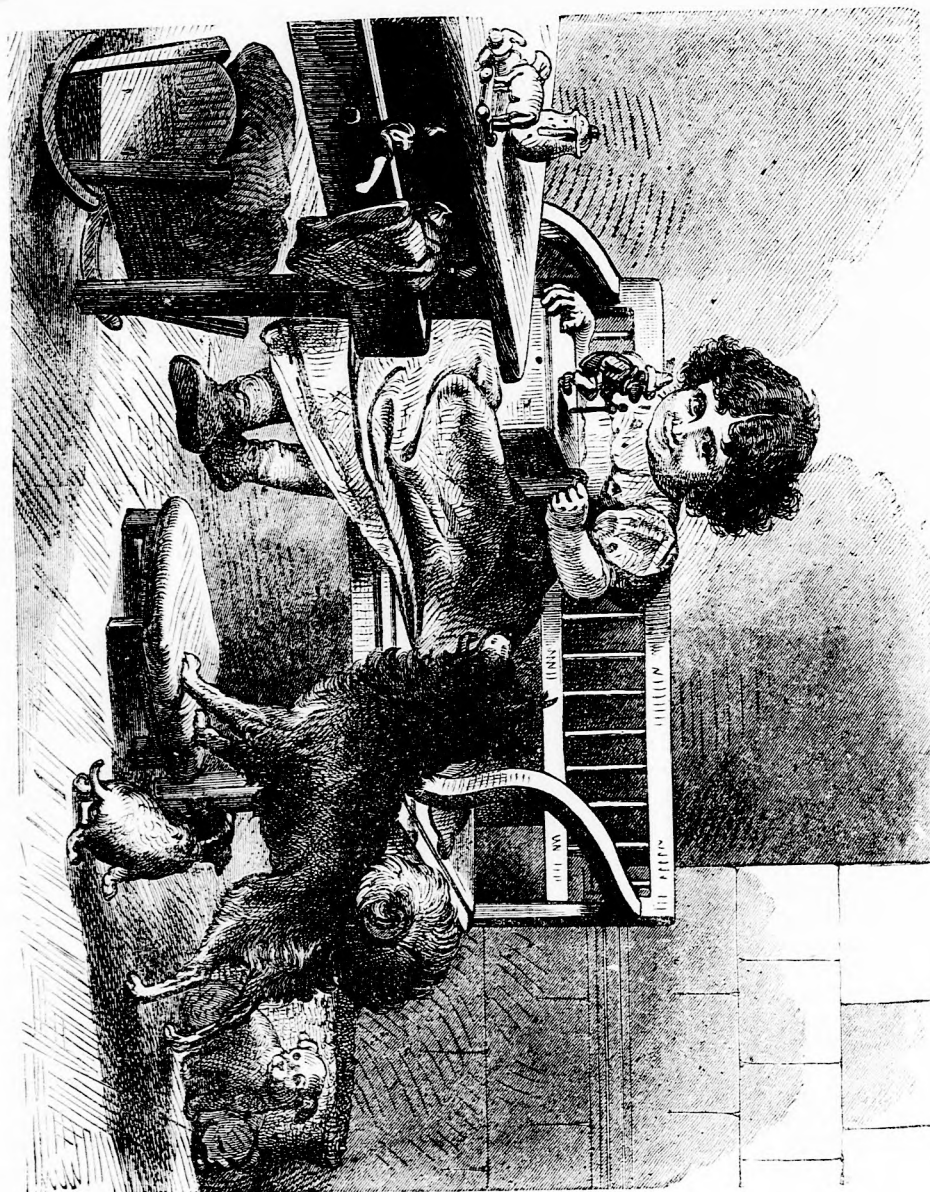
„Persze a tied!“

„Oh kedves bácsi, mily nagy örömet szerzett nekem! Mily pompás multságunk lesz ezzel a szép kis állattal!“

Ezután körülállták a kalitkát s bámulták a kis mókust, míg végre Feri

bácsi kinyitotta a kalitka ajtaját; a mókus egy ideig kíváncsian bámészkodott, aztán hirtelen nekiiramodott, kiugrott s egy pillanat alatt fölkapaszkodott a függönyön az ablak fölé.

„Nem tudom, miért teszi ezt minden mókus? Mihelyt szabadon eresztik a

FORGÓ MARYI. (Lásd a 317. l.)

szó
ko

„m
ma

az

ily
szó

ép

„S

én

csa

na

mi

far

me

ha

far

véc

kin

soh

—
áll

föl

eg

tet

lan

lön

ül

ná

én

Lo

ge

mo

Fe

ele

ho

he

ját

szobában, azonnal a függönyökbe kapaszkodnak mindnyájan,” szolt Feri bácsi.

„Ez onnan van,” jegyzé meg az apa, „mert az erdőbeu is mindig a fák legmagasb csucsán szeretnek ülni.”

„Igen, mert ott nem bánthatja őket aztán senki.”

„Ugyan ki volna oly gonosz, hogy ilyen szép, ártatlan állatkát bántana!” szolt Lotti.

„No bizony! hát mért ne bántanák éppen a mókust?” jegyzé meg Laczi.

„Semmivel sem különb, mint például az én názi nyulacskám, sőt egészen olyan; csak a farka hosszabb; de a nyulacskámnak hosszabb füle van s így ez végre is mindegy.”

„Szeretné a te nyulacskád, ha olyan farka volna, mint a mókusnak,” jegyzé meg Feri bácsi. „A mókusnak nagyon hasznos része az ő szép, hosszú, lombos farka; ha maga fölé teríti, esernyőként védi nap és eső ellen, ha pedig egyenesre kinyújtja, igen jó hasznát veszi az ugrásoknál egyik fáról a másikra. A mókus, — más néven evet, — igen ügyes kis állat; ha gyanus zajt hall az erdőben, fölmászik a fa tetejére, kiterjeszti farkát egész hosszában s úgy ugrik a másik fa tetejére. Azonfelül a mókus igen ártatlan, munkás, szorgalmas állatka és különösen kedves, midőn két hátsó lábára ül s két első lábát kéz gyanánt használja.”

„Oh a kedves kis állat!” szolt Lottika.

„No bizony,” gunyolódék Laczi, „az én nyulacskám ugyanazt teszi.

„És mit eszik a mókuska?” kérdé Lotti, nem méltava feleletre Laczi ingerkedését.

„Gyümölcsöt, hüvelyes magokat, diót, mogyorót és mindenféle gyökeret,” felelt Feri bácsi. „Nyáron át gyűjt magának eleséget télre is, de csak akkor nyul hozzá, midőn már éppen semmit sem lehet az erdőben és mezőkön. Éléskamráját pedig faodukban rejti el s magának

is kényelmes, biztos fészket készít egy-egy odvas fában oly módon, hogy a szél és nap nem éri és csak kis nyílása van, melyen ki és be járkál.”

„Ott aztán nem is bántja senki, ugy-e?” kérdé Lotti.

„Nem igen, — csak néha akad egy-egy erősebb madár, mely rest arra, hogy magának fészket rakjon, inkább elfoglalja a mókuskának kész, kényelmes fészket s ha benne vannak kis mókusok, megöli.”

„Oh, azok a csunya madarak!” sajnálkozók Lottika. „De ugy-e, nem sokszor történik ez?”

„Azt hiszem, nem nagyon sokszor, mert látjuk, hogy van elég mókus az erdőben, tehát nem sokan pusztulnak el ily módon.”

„Azért én mégis jobban szeretem az én nyulacskámot,” szolt Laczi még egyszerűen. „Hallottam, hogy a nyulat meg lehet tanítani dobolni s más mesterségeket végezni. A nyulacska ám az igazán kedves állat.”

„Lehet a nyuldeska is kedves, a mókuska is, nemde Feri bácsi?” szolt Lottika.

„Ugy van, édes leányom.”

„És mert nekem mókuskám van, ezt fogom jobban szeretni,” szolt a kis leány s nagy fáradsággal megfogta és kalitkába zárta kis kedvencét, melylyel aztán sok mulatságos órát töltött.

FIU ÉS KAKAS.

(Képpel a 345. l.)

Fi u.

„Csés jó napot kakas bátya,
„Lazatos kis szolgája!
Hiszen dél van! Ugyan mért oly
Bohó, hogy most kukorékol?”

K a k a s.

Én? Bohó? Hej, nem vagyok a!
Mindennek van oka, foka!
Olyannak szól hangom, a ki
Délben is rest, alamuszi.

AZ ÁRNYÉK A FÜGGÖNYÖN.

(Képpel a 352. l.)

STE VAN, csönd és homály uralkodik az utcákon. Hideg szél süvölt s az esőcseppek, melyek hullanak, szinte szurnak, mint a tű hegye.

Egy szegény asszony megy az utcán végig leányával. Nem szólnak egy szót sem, csak szorosán egymáshoz simulnak, mintha egymást melengetni akarnák. Egyik háznak fényesen kivilágított földszinti ablaka magára vonta figyelmüket. Szép nagy ablak volt, drága nagy üvegtáblákból s mögötte fehér függöny. A szobában pedig fényes világosság volt s bizonyosan jó meleg is, míg itt kint az utcán csikorgott a hideg és korom-fekete sötétség uralkodott. Az a fénylő ablak úgy magához bűvölte a két szegény utczaí vándort, hogy alig tudtak tőle megválni.

És ime, a fehér függönyön sajátságos árnyékok kezdenek játszani. A szobában egy nő sétál föl s alá, egy kis gyermekkel karjain s árnyéka tisztán megkülönböztethető a függönyön. A gyermek, úgy látszik, nyughatatlan s a nő ringatja, tánczol vele s talán dalol is hozzá, de ezt nem hallani az utcára. Most fölemeli a gyermeket a fényes lámpához, melyet a kis bohó minden áron meg akar tapogatni kövér kezeckéivel. Csak miután ez megtörtént, nyugszik meg végre és elalszik. Az árnyék eltűnik a függönyről . . . a kis baba már bizonynyal a bölcsőben fekszik.

S azok ketten ott kint bánatosan elfordulnak s egy könyet törülnek szemikből. Az anya azért sir, mert ő nem nyujthat ily jó meleg szobát gyermekének, — nincs miből, oly szegény! A leánya azonban szeretettel megöleli anyját, mert tudja, hogy forró szivből szereti gyermekét s a meleg sziv többet ér a meleg szobánál is.

A „KIS LAP“ FÖLADVÁNYAINAK MEGFEJTÉSE.

I. *Képtalány.*

(L. a 15. számban.)

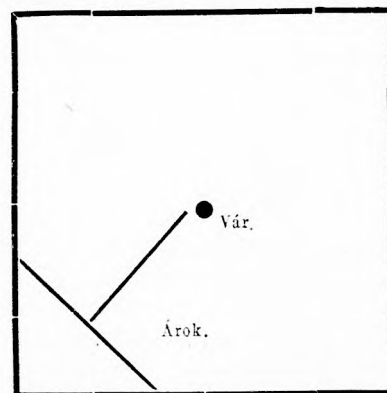
„Szemérem“.

Helyesen megfejtették: Spirko Dezső. — Kléger József. — Maróthy Laczi. — Obermayer Rózsa. — Grimm Mari és Berta. — Lánér Etelka. — Szikszay Mariska, — Kovács Jani. — Hátszeghy Elemér.

II. *Nehéz föladvány.*

(L. a 17. számban.)

Az apród a gerendákat így tette át az árkon:

Helyesen megfejtették: Weisz Fáni. — Szombathely Ilonka. — Kléger József. — Maróthy Laczi. — Császár Aranka. — Rottmann Mari (megközelítőleg így fejté meg: X.) — Molnár Béla. — Somody Viktor. — Schuster Flóra. — Gal Irma. — Szerényi Géza. — Kún Erzsike. — Gábos Pista. — Fodor Lenke. — Kardoss Péterke. — Kovács Rezső. — Szentesi Béla. — Górszky Terka és Tamás. — Marosi Gizella és Misi.

III. *Számtani föladvány.*

(Lásd a 20. számban.)

„Ferencnek volt II, Antalnak 5 diója.“

Helyesen megfejtették: Korányi Juliska. — Meisels Berta. — Preseka Laura. — Lengyel Miklós. — Strasser Berta. — Komjáthy Sándor (Az aláírás: Komjthy; nyilván tollhiba.) — Schön Leo. — Halasi Piroska és Dezső. — Ráth Erzsike. — Rázgha Karoly. — Kalmár Lenke. — Ausländer Sándor. — Szakmár

Ferencz. — Genesz Leontina és Jenő. — Vinterstein Paula. — Máty Ilka. — Kuczik Gábor. — Horváth Géza. — Weisz Ignác. — Szepesy Irma. — Mándi Fülöp. — Remenyik Cornelia. — Szontagh Ágnes. — Vajsz Ida. — Igaz Pali.

Az „Angyal Bandi“ képtalányt

utólagosan még a következők fejtették meg:

Szerényi Géza. — Nizsalovszky Anna (más-kor olvasható névalírást kérek.) — Schusztér Flóra. — Láner Etelka. — Rottmann Mari. — Obermayer Rózsa. — Császár Aranka. — Wallerstein Manó. — Buzesko Mariska és Kata. — Rochlicz Vilmos. — Bágya Aranka. — Keppich Viktor. — Neogrády Zsiga. — Kovács János. — Sebe Zsuzsa. — Augusztin Gyula és Félix. — Baura Sándor. — Bencsofszky Jákob. — Tamassy Ede. — Énekes János. — Böhl Károly. —

A „Figura-írást“

utólag helyesen fejték meg: Bágya Aranka. — Kardoss Péterke. — Maróthy Laci. — Suszter Flóra. —

A „hetvenkedő.“

utólagos helyes megfejtői: Vajsz Ida. — Halász Boris. — Körösy Dezső. — Joó Mácsi.

A természetrajzi földványa számos dolgot vettem s egyenként figyelmesen el fogom olvasni és megítélni. A két leginkább sikerült leírást közölni fogom, melyeknek 1-je a diszes könyvjutalmat nyeri el. Akinek még szándokában van dolgot küldeni, siessen vele.

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

H. M. Várhely, Sz. Ilka. Te azt írod, kis lányom, hogy Ferencznek 8, Antalnak 4 diója volt s így okoskodol: ha Antal 1 diót ad Ferencznek, akkor Ferencznek lesz 9 diója, Antalnak pedig 3; tehát 3-or anyai mint Antalnak. Ha pedig Ferencz ad Antalnak 3 diót a magáéból, akkor Antalnak éppen anyai diója lesz mint Ferencznek, t. i. 6. Nem jól van, mert a tétel így áll, hogy Ferencz a *magáéból* ad egyet Antalnak. De ha a *magáé* 8, akkor

Antalé 5 s így Ferencznek nincs 3 anyija amint Antalnak, mert azt nem tekintheti ez esetben a magáénak, amit Antaltól kapott. Itt van a bökkendő. — Pest, Zs. I. Kérjük ezentúl a *gyermek*ek írását. E szigorral tartozunk lapunk elvének. — Bécs, D. Dezső. Úgyes ötlet. Mint láthatod, azonnal közlöttem is. Nagyt nőjj! — D. Győr, N. Gy. Az első üzenetből kiviláglik a hiba. A többire nézve kiadóhivatalunk irt. — Neogrády Zsiga és Csór Örsébet rajzai sikerültek. — Alba, F. I. *Megtiltani* valamit Forgó bácsinak nem szoktak. Legfőlebb megkérjük, hogy ezt vagy amazt mellőzze s ha az udvarias intes helyes voltáról meggyőződött, szívesen enged. — K. Zs. Gondunk lesz rá. — Miskolcz, L. Etelka. Hálás rokonszenved jól esett nekem; de az arckép közlését tiltja a szerénység. Tan fényképpel segíthetek. A többire nézve intézkedem s reménylem, most rendén van minden. — Ujszász, M. Elek. Sajnáljuk, de ily alakban nem közölhetjük a különben sikerült dolgozatot. Hagyja meg a gyermekek naiv előadását és kéziratát. Csak ez bír ránk nézve érdekléssel és értékkel. — Hetény, K. Ilka és Gizella. A hibán segítettem. Arra nézve azonban, amit Forgó bácsi kis lányairól irtok, magánlevélben fogok válaszolni. — Gottier Lajos. A képtalány bár szabatos, de nagyon hosszú. — Györök, K. Fáni. A lap szétküldése nem a szerkesztő, hanem a kiadó dolga. Ez az üzenet többeknek is szól. — Zilah, K. Béla. Gyakorlatnak jó, de nem való még a nyilvánosság elé. — Buda, K. Elemér. A „tyúk kukorékol“? Hol hallott már ilyet? Tan a nyertő bibiczek, a rőfögő galambok s a turbékoló kacsák országában? — Szabadka, B. Sándor. Nem üti meg a mértéket. — Kálmán bácsi „pipiskéje“ számos kis olvasóm öröme legközelebb bele fog szaladni a „Kis Lap“ sorbarázdáiba. — Zsedény, M. Laci. Az igyekezetnek igen megörültem. Leveledben hiba van: olvasótársaid helyett *laptársaidat* emlited. Akkor kis barátid is lapok volnanak, mert csak lapnak lehet laptársa. — L. Patona, L. Jolán. A megfejtés nem, de a levélke jó. — B. Gyarmat, S. Berczi. A tanító urnak a repülő hidakra nézve teljesen igaza van ugyan, de itt a dolog — mint e számból meggyőződhetel — máskép áll. — Gy. Szárhegy, Cs. Aranka. Ha a talányok másutt meg nem jelentek, szívesen közlöm. S ez esetben küldd be újra. — Daruvár, P. L. Mint gyakorlat dícséretes. De arról, kis lányom, ne is almozdazzál, hogy az ily munka megjelenjen. Még tán ha jobb volna, sem közölném. Ne akarjatok addig másoknak írni, míg magatoknak is utmutatás kell. — Pest, N. N. 6. gymu. oszt. tan. A főntebbi önnek is szól.

AZ ÁRNYÉK A FÜGGÖNYÖN. (Lásd a 350. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —